El navegador i el tennista

Per PepMaria el dl., 20/05/2019 - 12:11

Un dia tot dinant al Centre Borja, en José Antonio, un company jesuïta enamorat de la tecnologia, comentava que Déu s'assembla als navegadors dels cotxes: quan ens equivoquem en una decisió - deixem d'anar pel camí més curt que ha calculat el navegador – Déu, com el navegador, ràpidament re-calcula el camí i segueix guiant-nos sense queixar-se ni clavar-nos una bronca. Vaig estar d'acord amb la comparació, però em va venir a la memòria la dita llatina: "Comparatio non tenet in omnibus". És a dir: les comparacions serveixen en alguns punts, però no en tots. En aquest sentit, la comparació entre Déu i el navegador arriba fins aquí, en aquests dos trets, perquè difereix en altres.

En primer lloc, difereix en el fet que Déu no és un aparell automàtic que calcula amb un algoritme la millor manera de fer les coses i ens la mana. La manera que té Déu de vetllar per cadascun dels éssers humans- i per tota la Creació - no és mecànica ni impositiva. Déu em convida a ser conscient del meu estat d'ànim i de les circumstàncies del meu entorn per anar triant la millor opció possible que faci avançar la meva vida personal i la vida col·lectiva cap a cotes majors d'humanitat. Aquest exercici que sóc convidat a fer és el que els jesuïtes anomenem discerniment.

En segon lloc, la imatge del navegador difereix en el sentit que el navegador no diu res al conductor quan aquest s'ha equivocat: simplement re-calcula la ruta. En canvi, Déu es commou amb les ferides que sofreixo i/o infligeixo als altres quan actuo en contra del bé. La seva commoció- altres l'anomenen misericòrdia- m'urgeix a guarir les ferides causades en mi i en els altres per la decisió equivocada. Aquesta guarició forma part del canvi de ruta que se'm suggereix.

De fet, aquesta relació de Déu amb cada persona i amb la Creació ha estat designada en la tradició cristiana amb el nom de providència. Per això, a la conversa de menjador de què parlo vaig treure la meva definició preferida de la providència, deguda a R. F. Capon: "és la seva habilitat per respondre a qualsevol cosa que l'univers o l'acció humana fan malbé. Déu és com un tennista hàbil, que sempre pot retornar el servei". Aquesta segona comparació (que tampoc "non tenet in omnibus") suggereix que a la vida no es tracta només de proposar-se anar en algun lloc. Es tracta també de jugar: viure les relacions amb els altres, la Creació i Déu amb la joia i la gratuïtat del qui juga. I –gràcies a l'acció guaridora del tennista- seguir contribuint a un món més joiós també després dels meus errors.

El navegador i el tennista hàbil mostren l'estil que Déu té d'acompanyar cada persona. Un estil que som convidats a reproduir quan ens trobem amb persones que necessiten ser acompanyades. Es tracta d'ajudar-les a llur propi discerniment: a ser conscients de la situació personal en què es troben i de les circumstàncies del seu entorn, perquè pugui decidir quins "passos possibles" (Papa Francesc) poden fer cap a cotes majors d'humanitat personal i col·lectiva. Sense imposar-los cap a on han d'anar ni a quin ritme; però –com un hàbil tennista- retornar-les al camí on recuperaran la joia de seguir jugant.

.....

· "Forçar la plenitud és accelerar la decadència. Forçar la plenitud contradiu el dao (el camí), i allò que contradiu el dao aviat decau." Daodejing, 30.

· "El Senyor va dir a Abram: 'Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que serà font de benedicció'." Gènesi 12, 1-2

¿No sents com vetlla Déu dins de cada misteri,
ànima -vell misteri que t'agites dins meu?
¿No vibres tu mateixa com una flama greu,
èbria de l'amplitud de l'infinit aeri?

És Ell. És el seu aire. En el seu si ens ha pres,
i ens duu, amb els ulls tancats, cap a una riba clara.
Ens porta amb Ell; i d'Ell l'infinit ens separa.
Al braç del seu amor l'infinit no és res.

Potser no ullarem mai la llum que tot ho crea
ni mai el nostre esguard podrà penetrar arreu;
no veurem la nostra ànima com Ell mateix la veu,
ni serà tot misteri vençut en una idea;

però sabent que és seu, també, el nostre camí,
ja és prou meravellós de seguir-lo en la fosca
i, amb llavis fets de la seva argila més tosca,
besar molt humilment el seu senyal diví

en cada món secret que envolta el nostre viure.
-En el gran buit que pesa sobre les nostres mans,
en els ulls plens de somnis dels vells i dels infants,
en el rastre, en el bosc, de l'animal més lliure.

Màrius Torres, 17 de novembre de 1939

.....

· Considera una decisió rellevant que hagis de prendre en les properes setmanes. Quines formes de prendre aquesta decisió t'inspiren les idees de "Destí" o de "Progrés"? Quina forma de decidir t'inspiren el navegador i el tennista?

· Pensa en una persona coneguda que pot necessitar el teu ajut/acompanyament. Quina forma d'acompanyar-lo t'inspiren el navegador i el tennista?